Mráz, teplo domova a k tomu zákusek od Marťana,

Barva, živost a lepší pustina

Motto:
Bylo to sedm pokojů, každý jiný, jeden modrý, jeden nachový, jeden zelený, jeden oranžový, další bílý, šestý fialový a sedmý celý pohřbený do černého sametu. V černém pokoji stály ebenové hodiny, které hlasitě odbíjely čas. A těmi pokoji proudili hosté, později už opilí, mezi fantastickými roboty, mezi ptáky Ohniváky, zlými královnami, Šípkovými Růženkami a obry v sedmimílových botách a v podlaze pod jejich tančícíma nohama mohutně pulsovalo skryté a zrádné srdce.

Ray Bradbury, Marťanská kronika, kap. Duben 2005, Usher II

Podzim 2025, stalo se.

Přišlo nedělní ráno. Teplota začínajícího slunečného dne klesla k -12°C. Lidé pospávali ve svých zateplených domech. Místo, kam jsem se vydal, donedávna obsahovalo kopuli vytvořenou z větví a zbytků křovin na chudé zemi. Hromadu zdánlivě nepotřebného nahromadil neznámý dendro tvůrce v průběhu několika let. Namísto toho, aby zmiňované chrastí odevzdal ve sběrném dvoř nebo svěřil bioodpadu. Když už se tak stalo, neumělý příkrov využívali od drobných střízlíků obecných též ježci západní. Na nastrčených větvičkách zpívali rehkové domácí. Občas se mihla myšice lesní a nad hromadou lidského netvoření probírali větve lip drobné sýkory koňadry nebo modřinky. Ráno zahajoval zpěv kosa černého.

A nyní, kdy udeřila zima, neumělý příbytek zmizel. Možná k radosti pořádkumilovných lidí, spatřujících smysl života ve svém Jáství, které je domněle staví na ukazatele toho, jak má jejich okolí vypadat. Bez ohledu na ostatní život. Přišla zimní pustina krátkého trávníku. Jen hrstečky neposlušného listí poskytovaly jakýsi úkryt. Ze dne na den, bez střechy v době nejnepříhodnější.

Než přece, když jsem pohlížel na parkovou zeď, z jedné pukliny vyhlédla malá, chlupatá hlavička. Po chvíli se vyklubala silueta myšice, která vyhopkala na mrazivé listí. Příliš neváhala a doskákala do míst, kde býval šípkový keř. Zbyla po něm hromádka listí a snad nějaká díra v zemi či otvor ve zdi. Možná se myšici podařilo najít kousek potravy a místo, kde se mohla schovat. Drobní hlodavci mají rychlý metabolismus. Prochladnutí přichází rychle.

V té mrazivé holině jsem vzal do rukou píšťalu a bubínek. Jen tak, pro oslavu probouzejícího se dne. Nepřírodní zvuky prošly mrazivým vzduchem a zastavily se kdesi za parkovou zdí.

Po krátkém čase se na hranu zdi vyhoupl kos. Ve větvích blízké lípy opět zazpívaly sýkory. Park za zdí ožil.
Tedy snad navzdory všemu, některé skupiny zvířat se dokázaly vypořádat s tím, co jim bylo lidmi připraveno a následně odňato.
Do mysli se mně vložila myšlenka, zda jiné živoucí bytosti mají svého Joba, kterého zkoušíme ve své velikosti. Toho podobného, na kterého se někdy odvoláváme, připomínáme, mnohdy zveličujeme ve světle vlastní trýzně. Teď, když užíváme tepla našich domovů. Třeba i tu přízeň vánoční. Zdalipak se někteří z nás dokáží zamyslet, až budou u vůně jehličí, pokroutek a dárečků, co zůstalo po nás venku, za zdmi? Přejme těmto často nevzpomínaným bytostem alespoň tu sílu k přežití.

Motto:
Strom je stavba pro obživu i pro zábavu. Ale ze všeho nejdůležitější je to, že strom destiluje ledový vzduch pro plíce a popřává jemný šelest uchu, když člověk leží v noci ve sněhobílé posteli a dává se jím ukolébat ke spánku.

Ray Bradbury, Marťanská kronika, kap. Prosinec 2001, Zelené ráno

Citace: BRADBURY, Ray. *Marťanská kronika*. Přeložil Jarmila EMMEROVÁ. V Praze: Plus, 2017. ISBN 978-80-259-0727-6.
Online. Dostupné z: https://www.gmct.cz/media/files/knihovna/62.%20Ray%20Bradbury%20%E2%80%93%20Mar%C5%A5ansk%C3%A1%20kronika.pdf. [cit. 2025-11-30].